

ELLE KENNEDY

**TWEEDE
KANS**

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 Leeanne Kenedy

Oorspronkelijke titel: *The Heartbreak Sheriff*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: Designs by Lotte

Omslagbeeld: © Freepik

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2029 7

ISBN 978 94 027 7684 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk mei 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Beste lezer,

Vergeving – als idee is het simpel, maar in de praktijk is het veel minder eenvoudig wanneer jijzelf degene bent die onrecht is aangedaan. Ik geef toe dat ik er soms moeite mee heb. Vergeven kan lastig zijn, zeker wanneer je eigenlijk het liefst een wrok koestert, of wanneer je bang bent om opnieuw gekwetst te worden als je iemand vergeeft.

Ik besloot dat concept te verkennen met Finn en Sarah, die een bewogen verleden delen dat tot een scheiding van vier jaar leidde. Als sheriff van het plaatsje Serenade weet Finn heel goed wat goed en fout is, maar de fout die hij vier jaar geleden gemaakt heeft, achtervolgt hem nog steeds. Sarah om vergeving vragen is één ding, maar haar laten zien dat hij die vergeving verdient... dat is een heel ander verhaal.

Ik hoop dat je geniet van de emotionele reis van Finn en Sarah!

Veel leesplezier,
Elle

1

‘Ik heb haar niet vermoord.’

De zachte smeekbede boorde zich in Finns hart als een bot gekarteld mes, en veroorzaakte een golf van pijn en machteloosheid. Hij kon zijn ogen niet afhouden van de vrouw tegenover hem. Hij had er zo lang van gedroomd om weer samen met haar in één ruimte samen te zijn, maar niet zo. Niet in dit benauwde, slecht geventileerde verhoorkamertje, met een smalle metalen tafel tussen hen in, en die vochtige bruine ogen die hem vol verdriet en wrok aankeken.

‘Sarah,’ begon hij schor, ‘vertel me gewoon wat er is gebeurd in de nacht dat Teresa is gestorven.’

Sarah Connelly staarde hem aan, met open mond. Zelfs nu haar gezichtsuitdrukking een en al woede uitstraalde, was ze nog steeds mooi. Haar dikke bruine haar glansde in het licht van de tl-buizen aan het plafond, en haar mond was nog altijd vol en zinnelijk, ook al trok ze er nu een ongelovige grimas mee. Ze was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien, en de enige vrouw die er nog steeds voor zorgde dat er een siddering van verlangen langs zijn ruggengraat liep, zelfs als ze hem zo venijnig aankeek.

‘Er is niéts gebeurd in de nacht dat Teresa stierf,’ antwoordde Sarah kil. ‘Ik was thuis en lag te slapen. Ik werd om drie uur wakker om Lucy een flesje te geven, en daarna ben ik terug naar bed gegaan, waar ik tot zeven uur ’s ochtends ben gebleven.’

‘Ben je het huis helemaal niet uit geweest?’ moest Finn wel vragen.

‘Nee. Pas om halfnegen, toen ik Lucy naar de crèche bracht en de galerie opende.’

Finn onderdrukte een kreun. ‘Hoe komen jouw haar en jouw vingerafdruk dan op de plaats delict terecht? Jezus, Sarah, leg me dat uit!’

‘Schreeuw niet zo tegen me, Patrick.’ Haar stem werd ijzig. ‘Ik weet niet hoe mijn haar en mijn vingerafdruk op de plaats delict zijn beland – maar ik kan je verzekeren: ik ben daar niet geweest.’

Er borrelde frustratie op in Finns buik. Voor de zoveelste keer wenste hij dat Teresa Donovan niet was vermoord. Niet omdat hij en Teresa zulke dikke maatjes waren geweest of zo, maar omdat de dood van de vrouw alleen maar chaos had gebracht in Finns rustige stadje.

Precies een maand geleden was Teresa in haar hart geschooten. Haar lichaam werd aangetroffen in de woonkamer van het majestueuze stenen landhuis dat haar ex-man voor haar had laten bouwen. Cole Donovan, de ex-man, was Finns belangrijkste verdachte geweest, maar met hulp van FBI-agent Jamie Crawford – die toevallig ook Finns beste vriendin was en verloof had opgenomen om hem en Cole te helpen – was Cole vrijgepleit van het misdrijf. Nu stond Finn weer op nul, en dat was beslist geen positie waarin hij wilde verkeren.

Al helemaal niet nu hij over dit nieuwe bewijs beschikte. Bewijs dat rechtstreeks naar Sarah wees.

‘Jouw vingerafdruk stond op de salontafel naast het lichaam,’ zei hij zacht. ‘En jouw haar lag op de vloer, bij de plas bloed die uit Teresa’s borst stroomde.’

Sarahs gave lichte huid werd nog bleker. ‘Dan heeft iemand dat daar neergelegd,’ fluisterde ze. ‘Ik heb die vrouw niet vermoord.’ Haar stem trilde. ‘Ik kan niet geloven dat je dat zelfs maar kunt denken.’

Het probleem was dat hij dat zelf niet dacht. Vanaf het moment dat zijn hulpsheriff hem met het nieuws had gebeld, was Finn verlamd door twijfel. Elke cel in zijn lichaam, alles wat hij instinctief aanvoelde, vertelde hem dat Sarah geen moordenaar was. Hij kende haar. Hij had met haar samengewoond, haar gekust, haar in zijn armen gehouden. Ze had een zachte ziel, een aangeboren behoefte om iedereen om haar heen te verzorgen. Alleen al bij de gedachte aan Sarah die met een pistool in haar hand iemand een kogel door het hart joeg, tolde zijn hoofd als een draaimolen.

Maar hij was de sheriff. Hij had gezworen de inwoners van Serenade te beschermen. En het feit dat hij geen fan was geweest van Teresa Donovan – wie wel? – betekende niet dat hij deze nieuwe ontwikkeling in haar moordzaak kon negeren.

Toch weerhield dat hem er niet van om zachtjes te mompelen: ‘Ik denk niet dat jij haar hebt vermoord.’

De schok in Sarahs ogen was zo groot dat er een steek van irritatie door zijn buik ging. ‘Nou ja, verbaast je dat?’ sputterde hij.

Ze sprak op rustige toon. ‘Jij verscheen om elf uur ’s ochtends op een zaterdag, dwong me mij zaak voor de rest van de

dag dicht te gooien en sleepte me mee naar het politiebureau om me te verhoren. Moest ik dan denken dat je aan mijn kant stond?’

Ik sta altijd aan jouw kant, wilde hij zeggen, maar die woorden slikte hij in. Ze zou hem toch niet geloven, en eerlijk gezegd kon hij het haar niet kwalijk nemen. Hij had haar, nu en in het verleden, niet bepaald laten zien dat hij haar nooit in de steek zou laten.

‘Ik doe gewoon mijn werk, Sarah. Ik kon het bewijs niet negeren.’ Hij slikte. ‘En ik vind echt dat je de mogelijkheid niet had moeten afslaan om een advocaat bij het verhoor aanwezig te laten zijn.’

‘Heb ik er dan echt een nodig?’ vroeg ze met grote ogen.

‘Misschien wel,’ antwoordde hij onwillig. ‘Dit ziet er niet goed uit voor je. Het bewijs geeft aan dat je op de plaats delict bent geweest, en er zijn getuigen die beweren dat jij het slachtoffer hebt bedreigd.’

‘Ik heb haar niet bedreigd!’

Finn zuchtte. ‘Echt niet?’

‘Nou ja, oké, misschien een beetje, maar ik meende het niet echt,’ stamelde ze. ‘Zij lokte het uit.’

‘Hoe dan?’

‘Dat heb ik al...’

‘Vertel het dan nog een keer,’ viel hij haar in de rede. Hij leunde achterover in de oncomfortabele plastic stoel, haalde zijn beide handen door zijn haar en wierp haar een vermoeide blik toe over de tafel heen. ‘Alsjeblieft. Ik moet elk detail weten als ik er iets van wil begrijpen.’

‘Best.’ Met een keurig en beheerst gebaar vouwde Sarah haar fijne handen. ‘Teresa zette me klem buiten de supermarkt, de

dag nadat ik was teruggekomen. Ik had Lucy bij me, en Teresa maakte wat weinig vleierende opmerkingen: ze zei dat ik blijkbaar een baby had moeten adopteren omdat geen enkele man mij ooit zou willen. Daarna beweerde ze dat zij met jou naar bed was geweest. Ze zei pesterig dat ik een te slechte vrouw was om jou bij me te houden, en sloot af met het fijne dreigement dat ze jeugdzorg zou bellen om Lucy bij me te laten weghalen – omdat een gestoorde gek als ik geen baby zou mogen opvoeden.’

Het hele verhaal kwam eruit op een kalme, emotioneloze toon, maar Finn vermoedde dat de confrontatie haar meer had gedaan dan ze liet merken. Hij wist uit de eerste hand hoe wreed Teresa kon zijn, en iedereen zou er gek van worden wanneer die vrouw je treiterde. Het maakte hemzelf alleen al razend om te horen dat Teresa in het stadje liep te verkondigen dat ze met hem naar bed was geweest.

O nee, geen denken aan dat zoiets ooit gebeurd was. Voordat hij die weerzinwekkende vrouw zou aanraken, moesten er varkens door de lucht vliegen, moest er in de hel een ijsbaan liggen en moest de paashaas op zondagochtend bij hem komen ontbijten.

Maar zo was Teresa Donovan. Een pathologische leugenaar. Een vrouw die erop uit was om zo veel mogelijk pijn te verspreiden in de wereld.

‘Twee mensen hebben gehoord dat jij haar bedreigde,’ merkte hij op.

‘Niet mijn beste moment,’ gaf Sarah toe. ‘Maar zij sloeg volkomen door. En het was echt niet zo dat ik iets zei als “ik maak je dood, afschuwelijke feeks”.’

Finn trok een grimas, omdat hij zich pijnlijk bewust was van

het recordertje dat midden op tafel zacht stond te zoemen en elk woord opnam dat werd gezegd. *Ik maak je dood, afschuwelijke feeks.* Gelukkig was Finn niet corrupt, anders had een kunstig gemonteerde versie van dat bandje zo in de rechtszaal kunnen belanden, met als opschrift: BEWIJSSTUK A, CONNELLY'S BEKENTENIS.

‘Wat heb je precies gezegd?’ moedigde hij haar aan.

‘Ik heb haar gezegd dat als ze mij en mijn dochter niet met rust zou laten, ze daar spijt van zou krijgen.’

Het dreigement hing in de lucht als een onheilspellende zwarte wolk waar met grote koeienletters MOTIEF op stond.

‘Het waren maar woorden,’ hield Sarah vol. ‘Natuurlijk was ik niet echt van plan haar iets aan te doen. Ik wilde alleen maar dat ze verdween.’ Haar gezicht werd asgrauw toen ze zich realiseerde wat ze zojuist gezegd had. ‘...de supermarkt uit,’ verbeterde ze haastig. ‘Ik wilde dat ze zou weggaan. Levend. Maar gewoon ergens anders heen.’

Er viel een stilte tussen hen. Finn deed zijn uiterste best niet in haar bodemloze bruine ogen te staren, omdat hij bang was dat hij er dan in zou verdwijnen. Alleen al met haar in dezelfde ruimte zijn, alleen al het inademen van de zoete geur van haar seringenparfum, was een pure marteling. Hij fantaseerde al vier jaar over deze vrouw, droomde ervan haar weer in zijn armen te houden, verlangde ernaar om vergeving te zien – de vergeving die hij beslist niet verdiende – in de trekken van haar klassieke, elegante gezicht.

Qua hereniging was dit niet wat hij zich ervan had voorgesteld. Maar hij had nu eenmaal geen keus. De burgemeester hijgde in zijn nek en eiste dat Finn deze zaak zou oplossen, zodat de inwoners van Serenade weer rustig konden slapen. *Zorg*

dat die moordenaar uit onze straten verdwijnt, had burgemeester Williams gesnauwd tijdens hun laatste telefoongesprek.

Finn was het met Williams eens: ook hij wilde deze moordenaar pakken.

Maar hij wist, zonder enige twijfel, dat de moordenaar die hij zocht niet Sarah was.

‘Dus wat gaat er nu gebeuren?’ Sarahs zachte stem haalde hem terug naar de harde werkelijkheid. ‘Ik heb je verteld wat er gebeurd is en nu laat je me weer gaan, toch?’

Onrust cirkelde als een school haaien door zijn buik. ‘Ik kan je niet laten gaan.’

Haar gesmoorde kreet echode in de plotseling koude lucht. ‘Hoe bedoel je, je kunt me niet laten gaan? Ben ik aangehouden?’

‘Nee.’ Ondanks de brok in zijn keel moest hij eraan toevoegen: ‘Nog niet.’

Er flitste ongeloof over haar gezicht. ‘Ik heb dit niet gedaan, Finn! Iemand probeert me er duidelijk in te luizen.’

Ja, die woorden had hij eerder gehoord. Cole Donovan had precies hetzelfde volgehouden, nog maar een week geleden, toen het moordwapen was gevonden op de vuilstort. Hoewel er geen vingerafdrukken op het pistool zaten, was Cole een paar dagen na de moord op zijn ex-vrouw op de vuilstort geweest. Dat had Finns wantrouwen gewekt. Maar Coles dure advocaat uit de grote stad had Finn klip-en-klaar duidelijk gemaakt dat hij geen zaak had, geen poot had om op te staan in de rechtszaal, en de officier van justitie van Serenade was geneigd geweest het daarmee eens te zijn.

Maar de officier van justitie was het niet met Finn eens als het ging om deze specifieke verdachte.

‘Dat heb ik ook tegen Gregory gezegd,’ vertelde Finn haar, doelend op Jonas Gregory, de officier van justitie. ‘Maar volgens hem is het vergezocht dat iemand jou erin probeert te luizen.’

‘Vergezocht?’ mopperde ze. ‘Het is gewoon wáár. Ik ben geen moordenaar!’

‘Sarah...’ Zijn stem stierf weg, groeiende onrust teisterde zijn lichaam.

‘Wat? Zeg het maar gewoon, Patrick.’ Haar bruine ogen knepen samen tot spleetjes.

Ze noemde hem alleen Patrick als ze kwaad op hem was, en op dit moment nam hij het haar niet kwalijk. Zeker niet gezien de bom die hij nu op haar ging laten vallen. ‘Gregory maakt zich zorgen over jouw, eh... geschiedenis van geestelijke instabiliteit.’

Stilte. Pure, oorverdovende stilte, al zou hij hebben kunnen zweren dat hij haar hart hoorde bonzen tegen de voorkant van haar kobaltblauwe coltrui.

‘Ik kan dit niet geloven,’ barstte ze uiteindelijk uit. ‘God, Finn, van alle mensen zou jij moeten weten wat ik heb doorge- maakt. Niet dat het je iets kon schelen...’ Haar stem brak, net als zijn hart. ‘...maar jij weet waarom het gebeurd is. Ik heb tegen depressies gevochten, verdomme! VÍér jaar geleden! En nu? Ga jij dat gebruiken om te zeggen dat ik geestelijk gestoord ben? Dat ik Teresa heb vermoord omdat ik krankzinnig ben?’

‘Ik zeg helemaal niets,’ antwoordde hij schor. ‘Ik vertel je alleen wat Gregory zei.’

‘Nou, laat Gregory dan maar lekker het rambam krijgen!’ Haar hele gezicht vertrok. ‘En jij ook, Finn.’ Er ontsnapte een bevende ademstoot aan haar mond. ‘Ik denk dat ik nu toch die advocaat wil.’

Finn knikte somber en schoof zijn stoel over de linoleumvloer achteruit. ‘Ik haal een telefoon voor je.’

Toen hij de kamer uit liep en de deur achter zich sloot, trilden zijn benen en deed zijn borst pijn, alsof iemand er herhaaldelijk op had ingebeukt. Misschien niet de meest macho reactie, maar op dit moment voelde hij zich niet groot en stoer. Hij voelde zich compleet machteloos.

Hij liep met grote passen door het arrestantenverblijf richting zijn kantoor, waarbij hij de meelevende blik van zijn hulpsheriff Anna Holt negeerde. Finn was dol op Anna, maar nu hoefde hij het medelijden van de jongere vrouw niet. Hij wilde alleen Sarah helpen, want hij kon er niet tegen om haar zo te zien.

Zij had Teresa niet vermoord. Hij weigerde te geloven dat Sarah iemand had gedood, dat ze door Teresa’s kille pesterijen was doorgedraaid en haar het leven had ontnomen.

Ze was al eens eerder doorgedraaid.

Die ongewenste gedachte sloop zijn hoofd binnen als een verdomde inbreker. Zijn handen balden zich meteen tot vuisten. Woede en schaamte joegen door hem heen. Zoals zij al gezegd had: hij wist beter dan wie dan ook waarom ze was ingestort. En ze had gelijk, hij had het niet aangepakt zoals hij had moeten doen. Maar de depressie en de posttraumatische stress waar ze al die jaren geleden tegen had gevochten, maakten haar nog geen moordenaar.

Finn liep zijn krappe kantoortje binnen en griste zijn telefoon van zijn rommelige bureau. Voordat hij de kamer kon verlaten om Sarah haar telefoontje te laten plegen, kwam zijn telefoon tot leven met een ringtone die klonk als een misthoorn. Daar plaagde zijn vriendin Jamie hem voortdurend mee, maar het trok in elk geval zijn aandacht.